

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 146/09-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. mája 2009 predbežne prerokoval sťažnosť Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky, Mierová 19, Bratislava, zastúpeného advokátom JUDr. M. K., B., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv vlastníť majetok, na ochranu vlastníctva štátu a na nezávislý a nestranný súd podľa čl. 20 ods. 1 a 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 36 CbR 14/2008 z 30. marca 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky o d m i e t a pre nedostatok svojej právomoci.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. mája 2009 doručená sťažnosť Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia jeho základných práv vlastníť majetok, na ochranu vlastníctva štátu a na nezávislý a nestranný súd podľa čl. 20 ods. 1 a 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 36 CbR 14/2008 z 30. marca 2009.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uvádza, že 30. marca 2009 vydal okresný súd namietané uznesenie, ktorým poveril spoločnosť T., s. r. o., V. (ďalej len „T.“), zvolať mimoriadne valné zhromaždenie spoločnosti T., a. s., B. (ďalej len „T.“). T. sa domáhal vydania tohto poverenia na základe toho, že je minoritným akcionárom spoločnosti T. a že má akcionárske práva zodpovedajúce 110 kusom akcií tejto spoločnosti predstavujúce 5,78 % všetkých akcií T.

Sťažovateľ potom, ako podrobným právnym rozborom v sťažnosti poukazoval na skutočnosť, že T. nie je vlastníkom akcií T., označil už uvedené základné práva, ktoré boli namietaným uznesením okresného súdu porušené, a poukázal na rozhodovaciu prax ústavného súdu.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd vo veci takto rozhodol:

„Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovuje, že základné právo sťažovateľa, Slovenskej republiky - Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky vlastniť majetok podľa článku 20 odseku 1 Ústavy Slovenskej republiky, základné právo na ochranu vlastníctva štátu podľa článku 20 odseku 2 Ústavy Slovenskej republiky a základné právo na nezávislý a nestranný súd podľa článku 46 odseku 1 Ústavy Slovenskej republiky bolo uznesením Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 36CbR 14/2008 zo dňa 30. marca 2009 porušené. Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje uznesenie Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 36CbR 14/2008 zo dňa 30. marca a vec mu vracia na ďalšie konanie.“

Ústavný súd v rámci prípravy na predbežné prerokovanie veci dopytom na okresný súd a Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) a z faxom doručeného mimoriadneho dovolania z 23. apríla 2009 zistil, že sťažovateľ 2. apríla 2009 podal proti namietanému uzneseniu okresného súdu z 30. marca 2009 podnet na podanie mimoriadneho dovolania, ktorému generálny prokurátor Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) vyhovel a 23. apríla 2009 doručil mimoriadne dovolanie najvyššiemu súdu (o tejto skutočnosti sťažovateľ ústavný súd v rámci podanej sťažnosti neinformoval ani ju inak nezohľadnil v rámci petitu sťažnosti, pozn.).

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na ktorých prerokovanie ústavný súd nemá právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné sťažnosti alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Rovnako môže ústavný súd odmietnuť sťažnosť aj vtedy, ak je zjavne neopodstatnená.

Z obsahu sťažnosti a k nej pripojených príloh, ako aj zistení ústavného súdu vyplýva, že v okolnostiach prípadu sťažovateľ v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu nevyčerpal všetky prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd v systéme všeobecných súdov účinne poskytuje, keďže generálny prokurátor podal proti namietanému uzneseniu okresného súdu mimoriadny opravný prostriedok – dovolanie, a to podľa § 243e ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej aj „OSP“) v spojitosti s § 243f ods. 1 písm. c) OSP.

Ústavou daná právomoc ústavného súdu neumožňuje ústavnému súdu nahrádzať rozhodovacia činnosť (právomoc) všeobecných súdov, ak je táto založená zákonom alebo na základe zákona, t. j. v danom prípade na základe uplatnenia postupu podľa § 243e ods. 1

OSP v spojitosti s § 243f ods. 1 písm. c) OSP. Ústavný súd môže založiť svoju právomoc na konanie až vtedy, ak fyzická alebo právnická osoba nemala (nemá) inú ústavnú a zákonnú možnosť účinnej ochrany svojich práv. Ústava ani zákon o ústavnom súde nepripúšťajú, aby si sťažovateľ ako účastník konania zvolil medzi súdnymi orgánmi ochrany porušených základných práv a slobôd, naopak čl. 127 ods. 1 ústavy jednoznačne požaduje vyčerpanie všetkých sťažovateľovi dostupných a účinných prostriedkov nápravy.

Aj podľa stabilnej judikatúry ústavný súd nie je oprávnený poskytovať ochranu ústavnosti vo veciach, v ktorých sa sťažovateľ mohol domôcť ochrany v konaní pred všeobecným súdom vlastnými, dovolenými a Občianskym súdnym poriadkom ustanovenými procesnými úkonmi (I. ÚS 161/02).

Ako to vyplýva z čl. 127 ods. 1 ústavy, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda len vtedy, ak o ochrane týchto základných práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Keďže proti uzneseniu okresného súdu podal generálny prokurátor dovolanie [§ 243e ods. 1 OSP v spojitosti s § 243f ods. 1 písm. c) OSP], právomoc poskytnúť ochranu označeným základným právam sťažovateľa má najvyšší súd ako súd dovolací, čím je zároveň vylúčená právomoc ústavného súdu. Z uvedených dôvodov bola preto sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti účastníkov konania uznesením odmietnutá.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. mája 2009